

KOŘIŠT

A black camera with a cracked lens and blood splatters, set against a dark, misty forest background. The camera is the central focus, with its lens showing a distorted, bloody view of a figure. The background is a dense, dark forest with green foliage and a misty atmosphere.

DARCY COATES

KOŘIST

HUNTED

Copyright © Darcy Coates 2018

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Filip Raboch, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s. r. o. 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-0791-1 (pdf)

KOŘIST

Darcy Coates

F**OB**OS

1.

Neděle, 18:40

Ashloughský les, pohoří Cobb

Eileen už neslyšela zpěv ptáků. Jediné, co teď slyšela, byl její nepravidelný drsný dech a rychle bušící srdce.

Znovu zakopla, tentokrát o vystouplý kořen. Její svaly byly příliš unavené, aby ji udržely na nohou. Těžce dopadla na zem, větev se jí zabodla do boku a kámen ji tlačil do klíční kosti. Eileen zaúpěla, odsunula kámen a opřela se o nejbližší kmen stromu. Čekala, až se jí přestane točit hlava.

Studený mech ji příjemně chladil na tváři. Směsice vůní – tlejícího dřeva, hub a podivného pachu hmyzu – naplnila její nos. Soustředila se na drsnou kůru pod prsty, chladivý mech na kůži a vrzání větví v korunách stromů nad hlavou. To vše jí pomohlo trochu se uklidnit.

Pár metrů od ní zapraskala větvička. Eileen sebou trhla a pevně semkla rty, aby ztišila svůj sípavý dech. Nevěděla, co větvičku zlomilo. Ale ať to bylo cokoli, pronásledovalo ji to už více než hodinu.

Snažila se zhlédnout, co to bylo, ale vegetace byla příliš hustá. Tlusté kmeny stovky let starých stromů se tísnily jeden vedle druhého, spojené popínavými rostlinami a křovím. Slunce se blížilo k západu. Soumrak zbavoval okolí barev, vše přemalovával na stejný odstín šedi.

Uslyšela křupání listů. Neznámý tvor se přiblížil o další krok. Eileen tiše zasténala. Už nechtěla utíkat. Nechtěla být v tmavnoucím lese. Kéž by se jen dnes na žádnou túru nevydávala, běželo jí hlavou. Teď by si užívala poslední večer v hotelovém pokoji, balila by své věci a těšila se na to, až druhý den odpoledne uvidí rodiče.

Nyní by dala cokoli, jen aby našla cestu ven. V Ashloughském lese se ztratila před více než pěti hodinami. Její láhev na vodu byla prázdná, plíce ji pálily a vše začínalo vypadat stejně. Zdálo se jí, že tatáž místa minula už tisíckrát, ale to nebylo možné. Nevěděla, jestli jde k civilizaci, nebo opačným směrem. Druhá možnost ji naplnila ledovou hrůzou. Ashloughský les byl stovky čtverečních kilometrů pokrývající koberec neprostupné zeleně a klikatých říček. Zabloudit příliš daleko od cesty znamenalo strávit celou věčnost chozením lesem, aniž by našla cestu ven.

Pták s horečným třepetáním křídel odletěl, něco ho vyrušilo v jeho hnízdě. Eileen se podívala tím směrem, pátrala po jakémkoli pohybu, ale přes rychle padající soumrak nic vidět nemohla. Olízla si suché, popraskané rty. „Nech mě na pokoji!“

I jí samé ten výkřik připadal žalostný. Zůstala schoulená mezi kořeny stromu, tiskla se ke kůře, jako by jí snad mohla poskytnout nějakou ochranu. Každá další minuta ji okrádala o světlo. Snažila se nemyslet na to, co se stane, až poslední sluneční paprsky zmizí z oblohy. Naplánovala si jen půldenní túru a nevzala si s sebou žádnou baterku. Zůstane uvězněná v temnotě, obklopená špičatými větvemi a ostrými kameny, které nemohla vidět... A sama s *ním*.

Něco se mihlo mezi dvěma stromy. Eileen se na to snažila zaměřit, ale zmizelo to dřív, než stihla zachytit cokoli konkrétního. Ale nebylo to malé. Určitě ne vlk nebo divoká kočka.

Zbývalo už jen několik málo minut světla. Postavila se na nohy, bolestivě sykla, když přenesla váhu na namožené svaly, a znovu se vydala na cestu. Ve změti lesního porostu bylo snadné vidět pěšinu i tam, kde žádná nebyla. Úzké stezičky vedly jen pár metrů, pak ale mizely. Věděla, že držet se těchto neexistujících cest je holý nesmysl. Ale nemohla si pomoci.

Suchá větev ji škrábla přes odhalené předloktí a tvář. Přimhouřila oči, aby si je aspoň trochu chránila, a klopýtavě pokračovala dál. To stvoření, které ji pronásledovalo, neslyšela, věděla však, že tady někde je a čeká, až se znovu zastaví. Nemohla zastavit. Nehledě na neprostupnou tmou musí pokračovat a hledat cestu ven. Pokud to vzdá, je s ní amen.

Nějaké malé zvíře se tiše a rychle mihlo kolem ní a rozvířilo několik suchých listů na zemi. Zarazila se a srdce se jí rozbušilo ještě rychleji. Za ní se mezi stromy ozýval pomalý, skřípavý zvuk. Znělo to jako skřípání kovu o dřevo. Oči jí pálily a zuřivě mrkala, než se znovu vydala na cestu.

Skřípání pokračovalo. Hlasitost kolísala ve vlnách, někdy byl zvuk tak slabý, až si myslela, že snad už zmizel, ale pak narostl do děsivé, pronikavé kakofonie. Věděla, že nejspíš není náhoda, že se zvuky začaly ozývat právě ve chvíli, kdy poslední sluneční paprsky zmizely z oblohy. Nechtěla plakat, ale něco vlhkého jí stékalo po tváři.

„Prosím, prosím, prosím,“ šeptala s každým nadechnutím, jako mantru. Jediné, co potřebovala, byl kousíček naděje. Světlo v dálce, zvuk auta jedoucího po šterkové cestě, cokoli. Mohla by domů. Řekla by svým rodičům, jak moc je miluje. Už nikdy by takto neriskovala.

Stmívalo se pozvolna a hranice noci zůstala nezřetelná až do okamžiku, kdy Eileen zcela pohltila. Náhle byla slepá. Ruce měla natažené před sebou, prsty nahmatávala kůru a listí,

našlapovala opatrně, aby nespadla. Skřípání jí stále následovalo. Někdy se ozvalo přímo za ní, někdy nalevo, jindy zas napravo, ale pokaždé bylo hlasitější než předtím.

„Prosím, prosím, prosím.“ Všechny svaly se jí třásly. Každá buňka v jejím těle se chvěla hrůzou a stresem. Zrychlila, nehledě na to, že jí každá další překážka zraňovala ruce. Oči měla dokořán, zoufale tápala okolní tmou. Nemohla nic vidět, ale to ji nezastavilo.

Nohou kopla do něčeho tvrdého, snad do kamene. Zavrávorala a přepadla, ruce natažené dopředu ve snaze zbrzdit pád. Pod ní ale nebyla žádná zem. Jen ostrý, příkrý sráz.

S křikem se kutálela ze svahu dolů. Kameny se do ní zarývaly, cítila se rozedraná jako hadrová panenka. Už ani nevěděla, kde je nahoře a kde dole, nebo kdy ten pád skončí. Rukama marně tápala po něčem, čeho by se zachytila. Nemohla dýchat, uvažovat, nemohla udělat nic, jen tiše žadonit, aby to už skončilo.

Přistála na drsné, kamenité zemi. Hlava se jí motala. Bolest se ozývala z každé části jejího potlučeného těla, ale nejhorší byla její noha. Natáhla se k té ochromující bolesti a nahmatala něco teplého a mokrého.

Rozvzlykala se jako malé dítě. Z pravé strany slyšela nějaký zvuk, nebylo to však ono skřípění. Tekoucí voda. Dopadla na břeh řeky. Nešlo o krátký sráz, takový, po kterém by mohla vylézt zpátky nahoru. Někjaký útes, možná.

Zaťala zuby, aby utišila slzy, a zkoumala okolí. Pořád měla svůj batoh. To ale zase taková pomoc nebyla. Měla v něm jen plavky, ručník, prázdnou láhev na vodu, skicák, mobil a foťák. Počkat, bylo v něm ještě něco.

Sundala si batoh z bolavých ramen. Ohnivá bolest v noze sílila s každým pohybem. Hrabala mezi věcmi v batohu, dokud nenašla prášky na bolest, které si zabalila pro případ migrény. Čtyři vyndala a nasucho je spolkla.

Po pádu bylo všechno v batohu zpřeházené. Mobil se dostal až na dno a musela dlouho hledat mezi oblečením a ručníkem, aby ho našla. Vytáhla ho ven a pokusila se ho zapnout. Telefon se rozsvítil a Eileen se hned podívala na ikonku signálu v horním rohu. Signál neměla už od poloviny cesty do hor. Mobil vyndávala a kontrolovala každou hodinu.

Nic. Ani ten nejslabší signál, stejně jako při předchozích osmi pokusech. Nemohla si ale pomoci. Pokusila se vytočit číslo rodičů. Nic. Pokusila se zavolat na krizovou linku. Nic. Zaskřípala zuby a zatlačila si rukou na čelo.

S rozsvíceným displejem začala zkoumat nejbližší okolí. Na její noze se zaleskla červená tekutina. Bylo jí jasné, že by s tím měla něco udělat, ale nevěděla co. A i kdyby měla nějaký kurz, jen sotva teď mohla něco udělat bez dezinfekce nebo aspoň převařené vody.

Světlo mobilu odhalilo skalnatý, zarostlý břeh. Vepředu, jak předpokládala, se mezi stromy klikatila úzká říčka. Podívala se před sebe a za sebe. Příkrý sráz se zvedal nejméně deset metrů nad její hlavou.

Displej zhasl a vše opět pohltila tma. Eileen zaklela a pokusila se mobil opět zapnout, ale nereagoval. Věděla, že baterka je už skoro vybitá, nečekala však, že se vybije tak rychle. Klepla se mobilem o čelo a z očí jí vytryskly další slzy.

Skřípavý zvuk se ozval někde nalevo od ní. Eileen zvedla hlavu. Srdce se jí na okamžik zastavilo. Zvuk byl slabý, ale opakoval se. Slyšela se, jak rychle, přerývaně dýchá. Strčila mobil do batohu a začala v něm hledat foťák.

Byl to dárek k jejím osmnáctinám od dědečka. Dal jí ho krátce předtím, než zemřel. Přístroj byl velký a těžký a ona všem jeho funkcím a nastavením pořád úplně nerozuměla, měl ale dobrý blesk. Nahmatala popruh a vytáhla aparát zpod ostatních věcí. Měl několik tlačítek a Eileen namáhavě vzpomínala, kterým z nich se zapíná blesk.

Skřípání se blížilo. Zdálo se jí, že za tímto zvukem slyší ještě křupání větviček a listů na zemi. Konečně nahmatala tlačítko, jež pokládala za správné, otočila jím a zmáčkla spoušť.

Nefungoval. Jen naprázdno cvakl, ale nevyšlo žádné světlo. Eileen zaklela a zkusila otočit opačným směrem. Další cvaknutí, žádné světlo. Potila se, přestože již bylo chladno. Zkusila jiné tlačítko. Zmáčkla spoušť a okolní scénu tentokrát osvětlil oslnivý záblesk.

„Ano. Ano!“ Zvedla fotoaparát a znovu zmáčkla spoušť. Na půl vteřiny viděla vše kolem sebe vykreslené v ostrých detailech. Spatřila stromy, kameny a prudký sráz, z něhož spadla. Další záblesk. Zachytila několik svítících bodů, oči noční zvěře v korunách stromů. Třetí záblesk. Tentokrát uviděla něco stát mezi stromy.

Přestala dýchat. Nemotorně se pokusila vstát, ale bolest v noze jí vystřelila do celého těla, až tiše zasténala. Místo dalšího pokusu zvedla fotoaparát a udělala další snímek.

Něco ji sledovalo. Bylo to vysoké a pokryté hustým, černým kožichem, hlavu to otáčelo jejím směrem. Nyní přestala i myslet, odmítala si připustit, co to má před očima. Zdálo se, že tvář kdysi patřila člověku, ale nyní už lidská nebyla. Bylo to jako něco z jejích nejhorších nočních můr.

Skřípání pokračovalo. Blížilo se. Eileen znovu zmáčkla spoušť, a když blesk osvětlil okolní scénu, vykřikla.

2.

Todd aktualizoval svůj prohlížeč. Facebookový profil Eileen Hershbergerové se na okamžik změnil v čistě bílou plochu a potom se znovu objevil přesně tak, jak byl předtím. Její poslední příspěvek: Vyrážím na túru!! Ashloughský les, jedno z nejkrásnějších míst na zemi! Těšte se na fotky, až se vrátím zpátky do hotelu, zlatička!

Bylo jedenáct hodin večer a mezi jeho státem a místem, kde byla Eileen na prázdninách, byl jenom hodinový časový posun. Na slíbené fotky nejspíš zapomněla a šla spát.

Podrážděně otevřel další okno, aby se podíval, jestli někdo odpověděl na jeho příspěvek na fóru. Neodpověděl.

Vlastně ty fotky ani nechtěl vidět. Někdy když šla plavat, sdílela své fotky v bikinách. Hodně kluků je komentovalo, ale Todd nikdy. Nepatřil k těm podivínům, co na ni civěli. Teď měl jenom obavy, jaké by měl každý dobrý kamarád. Byl to Eileenin poslední den prázdnin a on chtěl mít jistotu, že se v pořádku vrátí do hotelu.

Protože většinu svého života trávil na internetu, čas od času si nemohl nevšimnout zpráv o pohřešovaných lidech. Nějaká dívka tu a tam zmizela během prázdnin. Eileen byla hezká, mladá a cestovala sama. Upřímně řečeno, Todd nechápal, jak mohli její rodiče souhlasit s jejím plánem. Když Eileen viděl naposledy, snažil se jí klást na srdce, aby byla opatrná.

Bylo to den předtím, než odletěla. Ona ho ale neposlouchala. Seděla na opačném konci piknikové lavice mezi Chrisem a Hailey a na Todda se ani nepodívala, nehledě na to, jak usilovně na ni zíral.

Ztěžka vydechl a vrátil se na Facebook. Byla neděle pozdě večer, což znamenalo, že on-line už nebude nikdo, s kým by mělo smysl mluvit. Byl znuděný, frustrovaný a v žaludku mu začínala hlodat úzkost. Klikl na „aktualizovat“. Stránka zmizela a znovu se objevila. Eileen se na něj smála z poslední sdílené fotky, bylo to její selfie z dnešní snídaně. Jedla palačinky. Todd to nepovažoval za dobrý nápad. Někdy se necítila dobře, když snědla hodně lepku.

Projel některé její starší fotky. Viděl je snad už stokrát a dobře je znal. Fotky Eileen v hotelu, Eileen na trajektu, jak si drží široký klobouk na hlavě. Eileen ukazující na most. Na každé fotce se usmívala. To na ní měl nejraději – nikdy se nepřestávala usmívat a svůj úsměv se nikdy nesnažila krotit. Todd se cítil nepříjemně, když se usmíval. Ale Eileen ne. Na každé fotce jí byly vidět zuby a dásně a oči jí zářily štěstím.

Našel svou nejméně oblíbenou fotku: byla v baru, držela nějaký koktejl – těžko říct, zda alkoholický, nebo ne, doufal však, že v něm alkohol nebyl – a ramenem se tiskla k nějakému cizímu klukovi. Popisek byl nejasný. „Užívám si pařbu, poznávám nové kamarády!“

Ten kluk byl vysoký, měl široká ramena a falešný úsměv. Od pohledu pitomec. Todd netušil, proč se Eileen rozhodla jít s ním na rande. Kdyby byla chytrá – a on věděl, že je –, rychle by ho odmítla. Pořád mu ale vadilo, jak blízko sebe stáli. Celá situace tak vypadala mnohem intimnější, než ve skutečnosti byla.

Zabořil se ještě hlouběji do své židle, okusoval si nehet na palci a dál projížděl její fotky. Trvalo mu několik minut, než se dostal ke snímkům z letiště ten den, kdy odletěla. Byla pryč

jenom dva týdny, ale sdílela několik fotek a příspěvků každý den. Nechtěl být paranoidní, ale bylo divné, že ten večer nesdílela nic. Jeho mobil ležel na kraji stolu. Podíval se na něj, ale okénko chaty bylo stále prázdné. Todd na její zprávy pokaždé odpověděl hned. Nechápal, proč to ostatním lidem vždy tak dlouho trvá. „*Mám nějaký problém s telefonem.*“ Tuhle výmluvu slyšel tak často, že už mu to lezlo na nervy.

Projížděl svými kontakty, dokud nenašel Chrise Hershberga, potom klikl na jeho ikonku, aby mu napsal zprávu. Chris byl Eileenin starší bratr a Toddův nejlepší kamarád. Taky si musel všimnout chybějícího příspěvku – a na rozdíl od Todda měl Eileenino telefonní číslo.

Chvíli zíral na prázdné okénko chaty a prsty přejížděl po klávesnici. Nechtěl, aby jeho zpráva vyzněla divně. Na druhou stranu ale nechtěl ani chodit kolem horké kaše. Zkusmo napsal:

Čau kámo! Sorry, že tě otravuju, ale Eileen dneska nic nesdílela. Je ok?

Neodeslanou zprávu si po sobě přečetl, zamračil se a smazal ji. Pokud šlo o jeho sestru, Chris byl někdy až příliš ochránářský, a jednou na Todda dokonce vyjel, když se ji pokusil navštívit v práci. Ptát se přímo na ni nemuselo vyvolat zrovna dobrou reakci. Místo toho zkusil něco jiného.

Jo jo, Chris Kolumbus! Jak se máš, kámo? Děláš dneska večer něco zajímavého?

Kousl se do rtu. Nevěděl, jestli to není moc. Snažil se být vtipný, ale v textové zprávě vtip nikdy nevyzněl dobře. Znovu zprávu smazal, vstal a začal přecházet po pokoji. Po chvíli ho něco napadlo, opět se posadil a začal psát.

Chrisi! Nějaké plány na dnešní večer?

Zprávu hned poslal. Byla dobrá, nenucená a přátelská, ale zároveň to byla přímá otázka, která vyžadovala odpověď. Položil mobil na samý okraj stolu, znovu se opřel o opěradlo

židle a čekal na odpověď. Vteřiny ubíhaly. Začal se ošívát, opět se natáhl po klávesnici, aby znovu zkontroloval Eileenin Facebook. Žádná změna.

„No tak, Chrisi, tohle mi nedělej.“ Zvedl telefon, otáčel jím v rukou a polekaně vyskočil, když zadrnčel. Měl novou zprávu: Nic moc, co ty?

Konverzace začala, což bylo dobré. Todd horečně napsal: Jen tak se poflakuju doma. Chatoval jsem s pár lidmi na Facebooku a chtěl jsem se podívat, jestli Eileen sdílela nějaké nové fotky, ale...

Kousl se do tváře. Už zase na to šel moc zhurta. Spěchal, věděl, že Chris určitě čeká na odpověď, smazal zprávu a vydal se oklikou.

Jenom jsem si říkal, že bychom mohli něco podniknout. Co třeba zítra?

Poslal zprávu, chvíli čekal a poslal další.

Počkat, ty máš vlastně vyzvednout Eileen na letišti, že jo? Nevadí, můžeme někdy jindy.

Vteřiny ubíhaly bez odpovědi. Toddovi se potily dlaně. Doufal, že si Chris pauzu nevykládá jako konec konverzace. Poslal další zprávu: Jak se vůbec má? Doufám, že se dobře baví.

Chrise tohle nemohlo naštvat. Bylo naprosto normální zeptat se na kamarádku. Znovu položil mobil, pokrčil nohy a opřel si o ně bradu. Vteřinová ručička na hodinách tiše tikala. Todd nervózně poklepával dlaněmi na kolenou a cloumala jím frustrující netrpělivost. Zeptal se na úplně jednoduchou věc. Bylo tak moc chtít po *nejlepším kamarádovi*, aby mu odpověděl?

Telefon zapípal a Todd se po něm vrhl. Zpráva byla krátká, po ní ale téměř okamžitě následovala další.

Dnes večer se nám ještě neozvala.

Ale určitě je v pořádku.

„Tak ty si seš jistej, jo? To je fakt skvělý.“ Vztek nechal překlepy sklouznout do odpovědi a Todd se je nepokoušel

opravit. Eileen nebyla nějaká pitomá blondýna, která zapomněla zavolat rodičům. Pokud se s nimi nespojila, pravděpodobně má vážné potíže.

Zkoušeli jste ji zaolat?

Na facebooku řekla, že dnes večer nasdílí fotky, ale nic tam nedala.

To se jí nepodobá.

Kdy se vám ozvala naposledy?

Telefon zůstal zticha. Todd zíral na obrazovku a chtěl, aby Chris odepsal, ale minuty ubíhaly bez odpovědi. Přejel zpátky nahoru, aby si přečetl své vzkazy, a zasténal. Bylo jich příliš. Měl zachovat chladnou hlavu. Teď Chrise odehnal a nejspíš se bude muset omluvit, aby to napravil.

Odhodil telefon stranou a otočil se zpět k počítači. Naposledy aktualizoval Facebook. Nic se nezměnilo.

Eileenini rodiče byli milí lidé, ale hloupí. Jak je znal, budou nejspíš sedět na zadku a čekat, až jim Eileen zavolá, i když ta se možná neozve už... nikdy. Chris byl aspoň trochu inteligentnější, ale nebyl dost aktivní. Vedení rád nechával na ostatních. Todd si takový luxus nemohl dovolit. Četl příběhy o tom, co se stalo dívkám, které byly uneseny. Nemohli čekat dlouhých několik dní, když každá minuta byla drahá. Čekání neznamenovalo nic, snad kromě těla v mělkém hrobě.

Otevřel vyhledávač. Stačilo pár kliknutí a měl před sebou kontakt na policejní stanici posledního města, kde se Eileen zastavila. Normálně se telefonování vyhýbal. Ale pro Eileen to udělá. Rozechvělými prsty vyťukal číslo stanice a zvedl telefon k uchu.

3.

Pondělí, 9:30

Helmer, počet obyvatel 866, úpatí pohoří Cobb

Carla Delagová sklonila hlavu, když vcházela na policejní stanici. Zbytky kocoviny jí pulzovaly v zadní části lebky. Probudila se pozdě a musela vynechat sprchu, takže se cítila ulepená a špinavá. S trochou štěstí se možná dostane až do své kanceláře, aniž by musela promluvit s další lidskou bytostí.

„Carlo! Dobré ráno!“ Viv zamávala z recepcce. Viv ráda nosila umělé květiny ve vlasech a každý den měla jiné. Byla snad jediným člověkem v celé budově, kterého měla Carla ráda. Kdyby ji tolik nebolela hlava – a pokud by nepřijela tak pozdě –, zastavila by se na kus řeči. Místo toho nasadila lehký úsměv a zamávala, když šla kolem recepcce. „Ráno.“

„Decker tě hledal.“ Viv se naklonila přes stůl a ztišila hlas. „Nejspíš bys mohla mít problém, kdyby věděl, že máš zpoždění. Tak jsem řekla, že jsi šla pro kafe.“

„Díky, zachránila jsi mě.“ Carla si v duchu poznamenala, že musí Viv pozvat na oběd, a rychle pokračovala do místnosti v zadní části stanice, než si jí Decker všimne.

Helmerská policejní stanice sloužila městu a okolním farmám rozestým na úpatí cobbského pohoří. V budově kdysi sídlil soud a úzké, cihlové chodby byly plné památek na její

předchozí využití: dřevěné dveře se starými, kovovými šrouby, cihly popraskané a otlučené po slabších zemětřeseních a četných rvačkách a pronikavý zápach po mnoha generacích lidí nacpaných do přeplněné budovy.

Obecní rada údajně zvažovala, že stanici přesune do větší a modernější budovy. Údajně zvažovala spoustu věcí, například vyřešit chudobu v regionu, vyčistit řeku, zavést několik dalších pravidel, aby se turisté nechovali jako naprostí idioti, a učinit každého méně nešťastným.

Carla věděla, že Helmeru poněkud křivdí. Žila na jednom z nejhezčích míst v zemi. Kdyby její kancelář měla okno – a kdyby kolem nestálo tolik dalších budov bránících ve výhledu –, mohla by se podívat nahoru a vidět majestátní panorama pohoří Cobb. Zelené, s vrcholky někdy pokrytými sněhem, a obklopené jedním z největších a nejstarších lesů v zemi. Učiněný ráj turistů.

Právě to jí ale vadilo nejvíc. Počet lidí v městečku někdy vzrostl na dvojnásobek, jak tudy na cestě do hor proudily davy turistů. Milovníci přírody ještě nebyli tak hrozní. Většinou se chovali slušně a přátelsky a nedělali bordel. Zato dobrodruzi jí působili chronické migrény. Chtěli zlézat hory. Sjíždět je na lyžích, když napadl sníh. Chtěli se ve městě chovat jako v hotelovém resortu, který patří jenom jim. To znamená opít se, porvat a většinou i něco zničit.

Hodně lidí z Helmeru si přálo přísnější turistické vyhlášky, to se ale nikdy nemohlo stát, dokud byly jejich peněženky plné. Zimní sezona pro město znamenala doslova žně a živobyť většiny lidí záviselo na příjíždějících vysokoškolácích.

Carla vrazila do kanceláře, kterou sdílela s dalšími dvěma detektivy, a zaplula na svoje místo. Ani jeden z kolegů si jí nevšiml. Měli mezi sebou nepsanou dohodu: nevšímej si mě a já si nebudu všímat tebe. Carla byla ráda, že si nikdo z nich nepotrpí na běžné kolegiální tlachání.

Její stůl se ztrácel pod horou papírů, což bylo normální. Z kapsy nenápadně vytáhla dva aspiriny, spolkla je a sklonila hlavu, aby se začala prokousávat nedodělanou prací.

„Delagová.“ Decker za sebou práskl dveřmi, až Carla nadskočila. Vážně si před rozhovorem s ním přála mít víc času, než prášky zaberou. Přesto se pokusila uklidnit a skrýt polekaný výraz. Otočila se na něj.

„Dobré ráno, pane.“

„Kde jste sakra byla?“ Byl to vysoký, ramenatý muž, jehož smyslem života nejspíš bylo ječet na ostatní kvůli jejich chybám. Bradu mu pokrývalo šedivé strniště a na hlavě měl klobouk, který nosil i uvnitř, aby zakryl rostoucí pleš. To ale neznamenal, že z něj nešel strach, když se nad ní sklonil. Měřil sto devadesát a to mu dodávalo na důležitosti, nehledě na počet vypadaných vlasů.

„Šla jsem pro kafe.“ *Díky, Viv.*

„Pro mě za mě jste mohla být třeba na transfuzi krve. Koukejte dostat svůj zadek do kanclu včas, nebo vám ze života udělám peklo.“

Chtělo se jí říct „mise splněna“, ale ovládla se. Decker by z ní určitě vyřval duši. Místo toho řekla: „Samozřejmě, pane.“

„Mám pro vás nový úkol.“ Zamával jí před obličejem nahnědlou složkou. „Pohřešované děcko.“

„Jak staré?“

Otevřel složku, chvíli do ní zíral a zabručel. „Dvacet dva.“

„Dvacet dva už není...“ Kousla se do jazyka a větu nedokončila. Natáhla ruku a řekla: „Podívám se na to, pane.“

Decker jí složku nepodal a nechal její ruku nataženou. „Nějaký kluk včera večer zavolal na stanici. Chtěl, abychom ji začali hledat, ale není to její příbuzný a nemohl nám dát žádné vodítko. Myslel jsem, že jenom mele nesmysly. Chtěl jsem to skartovat, ale dneska ráno zavolala její skutečná rodina. Čert ví, na čem ten kluk jel.“

„Podívám se.“ Ruku měla stále nataženou a teď zamávala prsty. Ocitla se nebezpečně blízko tomu, aby jí část jejího podráždění pronikla do hlasu, což by Deckera akorát vyprovokovalo ještě víc. Měl rád tyhle psychologické hry, jako třeba dát jí během jediného dne tolik práce, kterou by normálně udělala za týden, aby ji pak mohl cepovat, že nestíhá.

Podíval se na ostatní dva policisty – oba byli ponoření do své práce –, zavrčel a podal Carle složku. „Projděte to rychle, odpoledne máte hlídku. Taky pořád čekám na zprávu k Dobsonovu případu.“

„Postarám se o to,“ procedila skrze zuby.

Decker zúžil oči, jako by přemýšlel, jestli její drzost stačí k udělení důtky, potom znovu zavrčel a milosrdně odešel.

Jakmile se za ním zavřely dveře, Carla se zhluboka nadechla, otevřela složku a rychle prohlédla všechny detaily. Bylo to docela typické, podobné ostatním případům zmizení. Vysokoškolskou studentku Eileen Hershbergerovou se nepodařilo kontaktovat od včerejšího večera. Podle její rodiny cestovala po různých místech a Helmer a jeho slavné hory byly její poslední zastávkou.

Tyto detaily musely stačit, aby si Carla domyslela zbytek případu a přišla mu na kloub. Eileen se možná netěšila na návrat do svého nudného života a do školy. Nejspíš si šla užít poslední noc svobody a opila se. Hodně se opila. Teď se nejspíš probouzí na něčím trávníku s příšernou kocovinou a bude se muset vypořádat s Carlou a zmeškaným letem. Zavolá rodičům, bude se dlouze omlouvat a vymlouvat a případ bude uzavřen.

Carla si během osmi let služby v Helmeru vytvořila takový teorém. Pojmenovala ho Carlin zákon. Pokud bude nějaký problém ignorovat dostatečně dlouho, nevyhnutelně se vyřeší sám. Ať už k lepšímu, nebo horšímu. Hodila Eileeninu složku na konec stolu a začala pracovat na zprávě k Dobsonovu případu.

4.

Pondělí, 14:50

Todd seděl v obývacím pokoji u Hershbergerových. Cítil bolest, byl jako v agonii. Od chvíle, kdy na něj Chris křičel, s ním nikdo nepromluvil. Kdyby to nedělal pro Eileen, dávno by odešel.

V místnosti s ním byli lidé, které donedávna považoval za přátele. Chris přešlapoval kousek ode dveří do kuchyně, kde jeho rodiče telefonovali s policií... Už zase. Hailey seděla ve starém kašmírovém křesle a kroutila si vlasy mezi prsty tak usilovně, až si Todd myslel, že zůstanou kudrnaté už napořád. Anna seděla u stolu, ruce měla složené na klíně a zamračeně hleděla do dřevěné desky před sebou.

Flint se podle všeho k smrti nudil. V nepravidelných intervalech přecházel kolem, což Todda vytáčelo. Někdy se zastavil a opřel se o kraj křesla, ve kterém seděla Hailey. Jindy prošel kolem Chrisa a kývl na něj. Toddovi nevěnoval žádnou pozornost.

Todd je považoval za přátele, ale ve skutečnosti jeho přáteli nebyli, jak teď pomalu začínal zjišťovat. Často s nimi trávil volný čas, jednou či dvakrát týdně, ale jediné pojitko mezi ním a ostatními představoval Chris. Eileen, Anna a Hailey si byly blízké, zkrátka typický holčičí klan. Hailey chodila s Flintem, nafoukaným idiotem. Hodili se k sobě. Společně

by snad mohli mít dostatek mozkových buněk ke zvládnutí základních motorických funkcí. Flint a Chris byli spolubydlíci na koleji. Všichni byli nějak propojení, kromě Todda. Ten ke skupině patřil jen přes Chrise. Kdyby nebyl v partě on, Todda by určitě nikdy nikam nevzali.

A teď se na něj Chris zlobil. Dokonce na něj křičel, před všemi ostatními. Bylo to ponižující. Myslel si, že Chris bude rád, že má kamaráda, kterému na Eileen záleží natolik, aby mu nabídl pomoc. Když ale dorazil, nestačil ze sebe vypravit ani dvě věty, než na něj Chris začal křičet a nazval ho prasetem.

On ale nebyl prase. Jen o ni měl starost. Mít starost o kamarádku, na tom přece nebylo nic divného. Možná by bývalo lepší, kdyby nepřinesl vytištěné všechny Eileeniny fotky z prázdnin, ale chtěl Chrisovi ukázat toho kluka, ke kterému se tiskla v klubu. Mohl v tom být zapletený. Proč jinak by se k ní tiskl, jako by si byli blízcí, když ve skutečnosti nebyli?

A teď se k němu všichni chovali jako k nějakému vyvrhelovi. Neřekli mu, aby odešel, ale rozhodně se tu necítil vítaný. Přesto zůstával. Pro dobro Eileen.

Chris přestal přešlapovat na místě a otočil se ke kuchyni. Zdálo se, jako by všichni zaznamenali změnu v jeho náladě. Hailey si přestala hrát s vlasy, Flint se zastavil a Anna mírně zvedla hlavu.

Eileenini rodiče se vynořili z kuchyně. Paní Hershbergerová se pokusila o úsměv, nemohla však zakrýt, jak moc plakala. Oči měla nateklé a tváře navzdory make-upu bledé. „Aspoň na tom pořád pracují.“

„Přehazovali si nás jako horký brambor,“ zabručel pan Hershberger.

Todd neměl příliš v lásce ani jednoho z nich, ale pana Hershbergera měl přece jen raději. Říkal věci tak, jak byly.

Paní Hershbergerová rychle kývla hlavou a propletla prsty. „Říkali, že probíhá aktivní vyšetřování a... a...“

Chris svou matku objal. Tyčil se nad ní jako sloup a konejšivě ji poplácával po temeni hlavy. Vypadali směšně. „Zavolej znovu za hodinu. A zkoušej jí volat na mobil.“

„To je všechno?“ Todd promluvil proti své vůli. „Musíte udělat něco víc. Policajti jsou idioti. Zavolejte FBI.“

„Todde, přísahám...“ Chris natáhl ruku – prsty se mu chvěly – a zpražil Todda pohledem. „Radši sklapni, jo? Moc nám nepomáháš.“

Todd pokrčil rameny a nahrbil se. Pokud chtěli nechat svou dceru zavraždit v jiném státě, tak ať.

Chris se otočil a řekl něco matce. Ramena se jí trásla. Toddovi připomínala vyděšené zvíře.

„Je nezvěstná necelých čtyřiaadvacet hodin.“ Anna propletla prsty na stole. Znělo to, jako by dobře vážila slova. „Možná je ještě na cestě domů. Někdo by měl být na letišti, kdyby náhodou. Ale možná bude dobré prozkoumat i jiné cesty.“

Chris na ni pohlédl přes hlavu své matky. „Máš nějaký nápad?“

„Jestli nebude odpoledne na letišti, někdo by měl letět do Helmeru, aby na tamní policii dál tlačil. Mezitím můžeme na sociálních sítích zveřejnit výzvu s žádostí o informace. Použijte pár jejích fotek. Za pár set dolarů se dá koupit taky reklama na Facebooku zacílená na lidi ve městě, kde zmizela.“

Chrisova tvář se rozzářila. Ukázal na Annu a luskl prsty. „To je geniální. Uděláme to.“

Todd se snažil nedat na sobě znát frustraci. O sociálních sítích jim mohl říct on. Proč si Anna vysloužila pochvalu, když se sám tak usilovně snažil pomoci?

Věděl proč. Anna byla zlaté dítě. Chytrá jak rádio, studentka nějaké pitomé psychologie na nóbl vejšce. Snažil se ji mít rád už dlouho, ale pravda byla, že se s oblibou tvářila, že je lepší než všichni ostatní.

„Zkuste najít toho chlápka z fotky v klubu,“ řekl, ale nikdo ho neposlouchal. Všichni mluvili jeden přes druhého – vlastně zněli docela vzrušeně, jako kdyby to teď snad bylo vhodné – a nahrnuli se kolem stolu, aby nahrubo sepsali zprávu, kterou zveřejní. Přistoupil k nim, ale nepokusil se proniknout do jejich kruhu. Místo toho si odkašlal. „Mám na ni počkat na letišti?“

„Ne, člověče, to zvládnou.“ Chris ani nevzhlédl od papíru. Horečně čmáral. „Hlasuju pro to, aby to bylo jednoduché. Obrovskými písmeny ‚pohřešovaná‘ a hned pod tím ‚prosím, pomozte‘. Budeme potřebovat i její fotografie. Víme, co měla včera na sobě?“

„Džínovou bundu,“ řekl Todd. „A pod ní modrou košili, kapsáče a bílé tenisky. A náhrdelník, který si loni koupila v sekáči.“

Všichni na něj zůstali zírat. Bez ostychu se jim podíval do očí. „Došlo mi, že to bude důležité, tak jsem analyzoval fotku, kterou zveřejnila u snídaně. Za předpokladu, že se nepřevlékla...“

Hailey se zašklebila. „Možná bychom ji měli hledat v Toddově sklepě.“

„Hej,“ vyštěkl Chris a ukázal na ni prstem. „O tomhle nežertuj.“

Zvedla obě ruce a povytáhla obočí. „Promiň.“

Chris se otočil k Toddovi. „Možná bys měl jet domů, kámo. Napíšu ti, až se něco dozvíme. Jasný?“

Takže už ho mají dost. Usmál se a bylo mu jedno, jestli vidí, jak to pod tím výrazem vře. „Jasně. To je jedno. Užijte si výrobu letáků. Stejně už je nejspíš mrtvá.“

Když vyběhl z domu, jeho hněvivá slova ho pronásledovala. Pod tím vším slyšel vzlykání paní Hershbergerové. Bylo mu to jedno. Byli to idioti. Jejich stupidní příspěvky na Facebooku nezmůžou nic, aby Eileen pomohly najít. Policie se

na rodinu očividně vykašlala. Jestli ji mají najít, někdo bude muset něco udělat... A nikdo se o ni nestaral dost na to, aby se toho chopil.

Až na něj.

Todd seděl v autě a vyhledal si ceny letenek do Redmondu, nejbližšího letiště od Helmeru. Bylo to jen pár set dolarů. Šetřil si na Xbox, takže měl stranou dostatek peněz na letenku i nějaké zásoby.

Zasunul klíč do zapalování, otočil jím a se skřípěním pneumatik vyjel na silnici.

5.

Úterý, 12:45

Carlin den se nevyvíjel dobře. Gould, kolega, jenž normálně seděl po její pravici, byl nemocný, takže musela převzít jeho práci. Decker, ten parchant, se zastavil jen proto, aby jí připomenul všechny resty, které ještě musí dokončit. Jako by to snad nevěděla. Za tou hromadou papírů skoro nebyla vidět.

A k tomu všemu se pořád neobjevila ta pohřešovaná dívka ze včerejška. Carlu zklamal její vlastní zákon; problém se nevyřešil sám, a rodiče navíc přiletěli do města, aby ji obtěžovali v práci.

Carla s nimi soucítila. Otec, podsaditý muž s hluboko posazenými očima, moc nekřičel ani nemluvil, ale v jeho hlase cítila hrůzu. Jeho dcera zmizela a on s tím nemohl nic dělat. Jeho strach byl hmatatelný, ochromující. Matka na tom byla ještě hůř. Mezi vzlyky nedokázala dát dohromady jedinou souvislou větu.

Veřejně projevované emoce Carlu děsily. Jako ženě jí často svěřovali úkoly vyžadující určitý stupeň taktu a empatie. Musela lidem oznamovat úmrtí člena rodiny, utěšovala paní Glennovou, když jí nějaký grázl zabil psa, řešila případ dítěte utopeného v bazénu. Taková práce vždy nevyhnutelně připadla Carle, přitom ta pro ni byla nejméně kvalifikovanou osobou na světě. Nesnášela slzy. Byla z nich nesvá, svazovaly jí

jazyk a veškerá její snaha poskytnout těm nešťastným lidem trochu útěchy brala zaslé. Poplácání po zádech zjevně větší ně z nich nestačilo.

Setkání s Eileeninými rodiči pro ni tedy bylo ztělesněnou noční můrou. Otcův tichý, zoufalý pohled a matčin neutišitelný pláč už byly příliš. Carla je v jednu chvíli málem poprosila ať opustí její kancelář. Nicméně, svým způsobem dosáhli svého. Carla ten případ povýšila na svou prioritu.

Seděla shrbená nad stolem, telefon přitisknutý k uchu, a čekala, až se vrátí recepční z hotelu. Eileen Hershbergrová bydlela v oblíbeném turistickém hotelu v centru města. Nebyl to žádný malý penzion a k hádkám mezi hosty nebo problémům s agresivními opilci tam docházelo poměrně často. Mimo sezonu se zaměstnanci hotelu obraceli na policii několikrát do měsíce, v hlavní sezoně pak skoro denně. Carle se zatím podařilo zjistit, že se Eileen na konci pobytu neodhlásila z hotelu a její zavazadla se našla v jejím pokoji.

Velkou otázkou tak bylo, jestli se Eileen ztratila ve městě, nebo v okolní přírodě. Toho dne prý měla v plánu navštívit oblíbenou stezku do Ashloughského lesa a její poslední příspěvek na Facebooku, zveřejněný v 9:20 dopoledne, tuto teorii podpořil.

Od té chvíle se ale mohla ztratit kdykoli, okno bylo široké. Jedna žena z hotelového personálu si vzpomněla, že ji ráno viděla u snídaně. Její rodina ji začala postrádat, když se nedočkala slíbeného telefonátu po večeři. To znamenalo přibližně devět hodin na to, aby se dívka něco stalo, ať už během túry v lesích, nebo po návratu do města.

Aby mohla Carla odpovědět na otázky, *kdy a kde* se ztratila, potřebovala zjistit, jak se dívka chtěla dostat na turistickou stezku. Na cestu pěšky to od hotelu bylo příliš daleko a neexistovaly žádné důkazy o tom, že by si Eileen pronajala auto.

Mohla si vzít taxi, nasednout na kyvadlový autobus, nebo ještě hůř, zavolat si Uber.

Možná to byla jen profesionální deformace, že už od lidí nečekala nic dobrého, ale koncept Uberu Carla přímo nesnášela. Podle ní to bylo skoro stejné zlo jako stopování. Taxikáři alespoň museli projít přísnými prověrkami.

Helmer se dal sotva označit za idylické městečko, ale nebylo to ani žádné peklo na zemi. Znásilnění tady byla častější, než by se Carle líbilo. Kradlo se tu taky dost. Ale případy, kdy někdo někoho zabil, byly vzácné, obvykle se jednalo o řízení v opilosti nebo hospodskou rvačku, která zašla příliš daleko. S úkladnými, promyšlenými vraždami se Carla téměř nesetkávala.

Přesto byla Eileen přímo ukázkovou kandidátkou – mladá, hezká blondýnka s lákavým úsměvem, sama na cestách. A taky důvěřivá, jak napovídaly četné fotografie zveřejňované bezstarostně na Facebooku. Byla štíhlá, měla sportovní postavu, ale žádné svaly získané na hodinách sebeobranu.

„Carlo?“

To slovo bylo jen šepot a Carla ho neslyšela, dokud nezaznělo znovu. Otočila se ke dveřím, telefon stále přitisknutý k uchu, a zjistila, že tam stojí Viv. Jejich recepční měla tentokrát ve vlasech látkové růže. Odrazila se na patách a nervózně zamávala.

„Můžeš mluvit,“ řekla Carla a nehýbala telefonem. „Co se děje?“

„Promiň, že tě obtěžuju, ale máme další hovor od toho kluka. Todd Marson. Začíná být, uh, rozrušený. Říká, že mu nebereš telefon.“

Carla zvrátila hlavu a protočila oči. „Řekni mu, ať si dá pohov a nechá mě sakra dělat mou práci.“

„Měla bych...“

„Ne, ne, to mu neříkej.“ Carla si přitiskla dlaň na spánek. „Už jsem s ním mluvila dvakrát. Pokud nemůže přispět něčím smysluplnějším... Smysluplnějším podle *našich* měřítek, ne podle jeho... Na něco se vymluv. Řekni mu, že prošetřuji několik důležitých stop, nebo tak něco.“

„Jistě.“ Viv začala couvat ze dveří. „On, ehm, trval na tom, aby ses podívala na nějakýho chlápka z jedné z fotek té Hershbergerové...?“

„Jo, jo, zmínil se o tom. Jednou, nebo dvakrát.“

Muž po Carlině levici, Lau, si pobaveně odrkl. Z Carliných telefonátů s Toddem Marsonem by určitě něco slyšel.

Carla pokrčila rameny. „Faktem je, že ta fotka byla pořízená ve čtvrtek a Hershbergerová se ztratila v neděli. Když vezmu, s kolika lidmi se taková holka mohla v jakýkoli den potkat, význam je minimální.“

„Správně. Ten Marson si jen hledá záminku, proč volat.“

Carla ukázala Viv vztyčený palec, otočila se ke stolu a její úsměv rázem vystřídal zakaboněný výraz. S telefonem u ucha čekala už nejméně dvacet minut. Promarněný čas.

Nástup sociálních médií byl pro policisty požehnáním. V minulosti musela Carla ve své práci spoléhat na osobní rozhovory, scénáře typu „jedna paní povídala“ a výpovědi očitých svědků. Nyní lidé své životy nahrávali na síť. Jak příjemné, mít možnost vytáhnout v důkazním líčení videa, na nichž pitomí pubertáči ničí veřejný majetek – videa, která ti blběčci sami natočili a potom zveřejnili na internetu. Takové případy se daly snadno a rychle uzavřít.

Pomohlo jí to také zúžit nedělní aktivitu pohřešované. Dívka se u snídaně vyfotila, což byl hmatatelný důkaz, že v té době byla ještě v pořádku a v bezpečí. Samotnou aktualizaci stavu o hodinu později mohl zveřejnit i někdo jiný, aby tak zamaskoval hodinu Eileenina zmizení, ale to se nezdálo příliš pravděpodobné. Tón odpovídal dřívějším příspěvkům.

Podezřelé nedodržení slibu zveřejnit po návratu z túry další fotografie, ačkoli to se ještě mohlo změnit, ukazovalo na potíže těsně před cestou do lesa, během ní nebo bezprostředně po ní.

Carla stále doufala, že se její zákon naplní a Eileen se najde bez pomoci policie. Od poslední chvíle, kdy Hershbergerovou někdo viděl, však uplynulo už osmačtyřicet hodin a s každou další minutou bylo stále méně pravděpodobné, že by Eileen našli v bezpečí a v pořádku.

Telefon klapl a recepční se celý udýchaný znovu ozval. „Moc se omlouvám, že jsem vás nechal čekat. Ale mám něco, co by mohlo pomoci. Obvolal jsem všechny zaměstnance, kteří měli v neděli službu, a jeden z nich si slečnu Hershbergerovou pamatuje. Požádala ho, jestli by mohl zavolat kyvadlový autobus, jenž by ji dovezl ke stezkám do Ashloughského lesa. Měl ji vyzvednout v jedenáct.“

„Dobře.“ Carla cvakla perem a podržela ho nad notesem. „Budu potřebovat jméno a kontaktní údaje toho zaměstnance a také jméno společnosti provozující kyvadlovou dopravu.“

6.

Úterý, 20:10

Todd seděl u baru a oběma rukama svíral sklenku. Nepamatoval si, co si objednal, ale byl to hnědý likér na dně sklenice a chutnal jako tekutý odpad.

Do Helmeru dorazil včera odpoledne. Chvilí to trvalo, ale nakonec našel hotel, v němž Eileen bydlela. Někdo mu poradil podle interiéru na Eileenině fotografii z hotelové jídelny. Zamluvil si pokoj. Recepční i služebné byli neuvěřitelně hrubí, když se ptal, ve kterém pokoji bydlela Eileen, takže stopy nemohl hledat ani v něm, ani v jeho okolí.

S fotografií Eileen, kde držela koktejl, oběhl osm barů v Helmeru. Trvalo to déle, než by se mu líbilo. Nechtěl plýtvat penězi na taxi, z místa na místo tak musel chodit pěšky. Město naštěstí nebylo velké, najít správné místo ale stejně byla fuška.

S penězi musel být opatrný. Zaplatil si první možný let, což ho stálo nějaké peníze navíc, a pokoj v Eileenině hotelu si zarezervoval na poslední chvíli, což ho stálo další peníze navíc. Platil také za pití u baru, nemohl tam jen tak vysedávat. Nezbylo mu ani na letenku domů. Bude se kvůli tomu muset na někoho spolehnout; možná se o něj Eileenina rodina postará, až najde jejich dceru.

Mezitím bylo jeho prioritou najít toho chlápka na fotce. Před sebou měl položenou kopii a pokaždé, když se dveře otevřely, prohlížel si nově příchozího.

S každým pohledem na fotku v něm sílil dojem, že s tím chlápkem něco není v pořádku. Eileen převyšoval skoro o hlavu a zdálo se, že se nad ní majetnicky sklání. Navíc vypadal jako slizoun, na vršku hlavy měl sluneční brýle, i když byl uvnitř, a přes obyčejné tričko lacinou bundu. Snímek jej zachycoval jen od pasu nahoru, ale vypadalo to, že má volné džíny.

Říká se „nesuď knihu podle obalu“, ale Todd věřil, že obal může hodně vypovědět o příběhu uvnitř. Vždycky se dobře oblékal, česal si vlasy a dbal na hygienu. Měl akné a velký nos, to ale nebyla jeho chyba. O svůj vzhled se staral.

Týpci jako ten na fotce se o svůj vzhled nestarali, což znamenalo, že se nejspíš nestarají ani o věci uvnitř. Todd rád četl. Rád měl přehled o aktuálních událostech, i když jen velmi zřídka potkal někoho natolik intelektuálního, aby o nich mohl diskutovat. Tomu na fotce nejspíš nezáleželo na ničem jiném než na pití, večírcích a balení hezkých holek. Takový přístup se Toddovi přičil.

Škoda jen, že holky vždycky letí na podobné blbce. Todd byl tichý a nijak se nechvástal, takže trvalo déle, než si ho dívky všimly, a ještě déle, než ho poznaly. Ale kdyby si na to udělaly čas, zjistily by, že jim může nabídnout mnohem víc.

Eileen ale nebyla jako ostatní dívky. Na běhání za pitomci ji neužilo. Postupně se s Toddem sblížovali. Stále ho teprve poznávala, ale on si myslel, že ho začíná mít ráda stejně jako on ji. Potřeboval jen trochu víc času, aby si ji plně získal.

Hospoda byla v úterý večer poloprázdná. Todd tam seděl už skoro tři hodiny, usrkával ze svého drinku a pozoroval přítomné. Měl pocit, že s tímto tempem konzumace tu za chvíli nebude vítaný, ale fotografie byla jeho jediná stopa. Stačilo,

aby ten blbec prošel dveřmi, aby z něj dostal pravdu... Po dobrém, nebo po zlém. Rozhodnout se bude muset ten druhý.

„Můžu ještě něco nabídnout?“ Barman se opřel o pult. Jeho úsměv byl zdvořilý, ale ne přátelský.

Todd se podíval na svou sklenici. Pořád v ní zbýval hlt tekutiny. „Ještě chvíli si vystačím s tímhle. Díky.“

Když barman poodstoupil, Todd zabloudil pohledem od sklenice k fotografii. Byl připravený vrátet se sem každý večer, pokud to bude nutné. Možná to ale nutné nebude. Odkášlal si. „Počkat, ehm, počkat!“

Barman se k němu otočil. „Změnil jste názor?“

„Ehm...“ Todd k němu přisunul fotografii. „Jen otázka. Hledám tohohle chlapa. Myslím, že by sem mohl chodit pravidelně.“

Muž vzal fotografii do ruky, rychle ji prohlédl a vrátil zpět. „Promiňte. Štamgasty znám, a on k nim nepatří.“

„Ale...“ Toddova frustrace sílila. Neznámý na fotce se sem musí vrátit. On je ten chybějící dílek skládačky. Bez něj Todd nemá nic.

„Tu holku taky neznám,“ řekl barman. „Máme tady hodně turistů. Nejspíš ve městě strávil pár nocí, ale teď už ho nenajdete.“

„To nemůžete vědět. On... Byl tady minulý týden...“

„No jo, jasně.“ Barman ukázal prstem na chlápka na fotce. „Vidíte to logo na jeho bundě? Je z nějaké novozélandské univerzity. Minulý týden jsme jich tu pár měli, ale v pátek odjeli. Pokud se nerozhodl zůstat o něco déle, je dávno fuč.“

Todd otevřel ústa a zase je zavřel. Jako kdyby dostal nafacováno. Pokud ten blbec odjel v pátek, nemůže mít nic společného s Eileeniným zmizením. Todd měl pocit, jako by se snažil chytit kouře. Neměl žádné stopy, žádná vodítka, žádný nápad, jak ji najít, a žádný způsob, jak se dostat domů.

„Takže...“ Barman před ním zabubnoval prsty. „Můžu vám ještě nalít, nebo co?“

7.

Středa, 7:50

Spodní tok řeky Andrea, úpatí cobbského pohoří

Petovy holínky vydávaly mlaskavé zvuky, jak je vytahoval z bláta. Včera v noci přselo, nijak zvlášť silně nebo dlouho, ale k rozvodnění řeky to stačilo. Krevety byly po dešti čilejší. Přes rameno nesl půl tuctu malých košíků a ve volné ruce vědro. S trochou štěstí bude večer s manželkou hodovat nad talířem naloženým koryši.

V údolí pod horami žil většinu svých sedmdesáti let, stále však cítil posvátnou úctu pokaždé, když vzhlédl k zelenohnědému obrovi. V průběhu času sledoval, jak se údolí mění. Z lesa se stala zemědělská půda, z domů hotely a neznámých, opuštěných rybářských míst ubývalo. Ale hora se nikdy nezměnila. Žila tam celou věčnost a pravděpodobně přežije ještě celou další věčnost, pokud politici nerozpoutají jadernou válku.

Divoký proud a bublání vody jako by Peta poháněly vpřed, zatímco se brodil bažinatým terénem. Tato část řeky byla jeho tajné útočiště. Turisté ho naštěstí ještě neobjevili a pole, které ho lemovalo, nikdo nepoužíval. Ale voda se hemžila krevetami. Pár hodin strávených pokládáním košů a sbíráním úlovku jemu a jeho ženě přinese jídlo, jež by je v hotelu stálo více než sto dolarů.

Pete si dával pozor, když slézal po svahu ke břehu řeky. Cítil svůj věk. Kluzké bláto bylo každým rokem o něco riskantnější a hrozba zlomeniny kyčle reálnější. Jakmile stanul na balvanech lemujících řeku, poděkoval nebesům tichou modlitbou.

Díky dešti byla voda rychlejší a průzračnější než obvykle. Krácel podél břehu, dokud nenašel malé a chráněné zátoky s mírnějším proudem, kterým krevety zřejmě dávaly přednost. Do každé hodil pár košíků. Nepotřeboval použít žádnou návnadu. Krevety jsou přirozeně zvědavé a nový přírůstek ve svých domovech prozkoumají i bez lákání. Projdou úzkým otvorem a zjistí, že proutěnou vazbou nemohou zpátky do vody. Pete košíky vytáhne, sundá vršek a vysype krevety do kbelíku.

Položil další košík a narovnal se, aby si protáhl záda. Sluneční světlo dopadlo na něco hladkého. Ta věc zachycená v rákosí a bahně na břehu řeky na první pohled vypadala jako malý, tmavý kámen. Teprve když se Pete přiblížil, poznal objektiv fotoaparátu. Kdysi jeden podobný vlastnil.

Pete se rozkročil mezi břehem řeky a částečně ponořeným kamenem a sehnul se, aby přístroj vytáhl z bláta. Byl těžký a vypadal draze. Tento typ vídal u turistů, i když popularita fotoaparátů v předchozích letech opadla, protože konzumní válku vyhrály mobily schopné pořizovat video i fotografie.

Otočil ho. Na spodní straně byla malá cedulka. Voda rozmazala skoro všechn inkoust, ale stále jej zůstalo dost, aby i Petovy staré oči dokázaly přečíst jméno: Eileen Hershbergerová. Pod tím stálo telefonní číslo.

Pete z fotoaparátu setřásl vodu a bláto a vylezl z koryta řeky. Ta smolařská turistka ho zřejmě ztratila na jednom z mostů proti proudu. Pokud to byl digitál, byl téměř jistě zničený. Pokud použila klasický film, s trochou péče by se ještě dal zachránit. Pete se vydal podél řeky k dalšímu útočisti krevet, kam umístil poslední košík, a pak vytáhl z kapsy

mobil. Byl to starý model, ještě z dob, kdy výrobci soupeřili o to, aby obrazovky byly co nejmenší, místo aby je každý rok zvětšovali. Nepřehrával filmy a nedalo se na něm ani surfovat po internetu, ale fungoval dostatečně dobře, aby Pete mohl zavolat na tísňovou linku, kdyby uklouzl a upadl. To byl ostatně jediný důvod, proč ho měl u sebe.

Vytočil číslo z fotoaparátu a zaposlouchal se do vyzváněcího tónu. Nikdo to nebral a telefon ani nepřijal zprávu. Pete to zkusil podruhé, ale nepřekvapilo ho, když dospěl ke stejnému výsledku. Byl v pokušení nechat přístroj na břehu řeky.

V řece musel strávit delší dobu, protože z něj stále kapalo. Pete znovu setřásl vodu a pokusil se stisknout tlačítko fotoaparátu. K jeho překvapení se žárovka rozsvítila a zalila rákosí ostrým zábleskem. To odpovědělo alespoň na jednu otázku. Fotoaparát nebyl digitální a pořád fungoval. To znamenalo, že mělo smysl snažit se najít jeho majitele. Pokud Eileen Hershbergerová nezvedne telefon, Pete může přístroj odnést na policejní stanici a nechat je, ať si s tím poradí.

Přehodil si popruh kolem krku a snažil se nevnímat, jak se mu voda vsakuje do košile. Vydal se zpět proti proudu, aby zjistil, jestli jeho první pasti už něco zachytily.